

Bình luận:

TỪ VIỆT NAM HOÁ CHIẾN TRANH, QUA IRAQ, ĐẾN AFGHANSTAN HOÁ CHIẾN TRANH.

Thiện Ý

Ngày Thứ Tư 22-6-2011, từ phòng làm việc Phía Đông Toà Bạch Ốc, Tổng Thống Hoa Kỳ Barack Obama đã đọc bài diễn văn quan trọng thông báo cho dân chúng Mỹ biết kế hoạch sẽ rút về 10.000 binh sĩ trước cuối năm này, thêm 23.000 binh sĩ nữa vào cuối mùa hè năm tới 2012, để trở lại mức quân số như trước khi tăng quân vào năm 2009; và sau đó sẽ tiếp tục giai đoạn chuyển tiếp cho đến khi lực lượng quân sự Afghanistan đứng vững, với mục tiêu hoàn tất cuộc chuyển tiếp này trước năm 2014 mà theo dự hoạch sẽ không còn lính Mỹ nào cầm súng chiến đấu tại Afghanistan nữa.

Bây giờ là Tháng 6 năm 2013, nghĩa là đúng 2 năm sau Tổng Thống Obama công bố kế hoạch rút quân và chỉ còn khoảng một năm rưỡi nữa chính quyền Obama phải kết thúc lịch trình rút hết quân chiến đấu ra khỏi chiến trường Afghanistan, hoàn tất chương trình “**Afghanistan hóa chiến tranh**”, để cho người Afghanistan thuộc hai phe đối nghịch tự giải quyết chiến tranh, sau khi Hoa Kỳ đã hoàn tất một trong hai mục tiêu khi phát động cuộc chiến Afghanistan vào cuối năm 2001, sau vụ khủng bố 9-11, là tiêu diệt trùm khủng bố Osama Bin Laden (*đã hoàn tất*) và giúp nhân dân Afghanistan lật đổ chế độ Taliban độc tài, nuôi dưỡng khủng bố quốc tế, để xây dựng chế độ tự do dân chủ (*chưa thực hiện được*)

Như vậy là sau hơn 10 năm, kể từ sau biến cố 9-11 là duyên cớ để Hoa kỳ phát động cuộc chiến tranh chống khủng bố quốc tế tại Afghanistan, mặc dầu Hoa Kỳ mới chỉ tiêu diệt được trùm khủng bố Osama Bin Laden vào đầu tháng 5 năm 2011, nhưng vẫn chưa đánh bại được lực lượng Taliban để thành đạt một chiến thắng hoàn toàn như mong đợi qua cuộc chiến tranh này, mà nay đã phải đi vào kế hoạch Afghanistan hoá chiến tranh, như Hoa Kỳ đã từng làm Việt Nam hoá chiến tranh để rút chân ra khỏi cuộc chiến Việt Nam cách nay 38 năm.

Nếu làm một cuộc so sánh, người ta thấy dường như mục tiêu và tiến trình thực hiện “**Việt Nam hoá chiến tranh**” đang được lặp lại trong kế

hoạch “**Afghanistan hoá chiến tranh**”, cũng như Iraq hoá chiến tranh khởi sự vài năm trước đây.

Theo đó, khi Hoa Kỳ quyết định đưa quân trực tiếp tham chiến và lôi kéo các nước đồng minh khác cùng tham chiến trong cả hai cuộc chiến đều mong muốn dùng ưu thế quân sự đè bẹp đối phương Việt cộng và Taliban để giành thắng lợi sau cùng bằng sức mạnh. Thế nhưng, thực tế đã không chiều theo ý chí chủ quan của Hoa Kỳ, vì đối phương yếu thế Việt cộng và Taliban đã tìm cách né tránh đụng độ kiểu chiến tranh qui ước, mà tìm cách kéo dài cuộc chiến bằng chiến thuật du kích chiến và nuôi dưỡng cuộc chiến bằng sự khai thác triệt để nguy nghĩa dân tộc chống ngoại xâm (*đối với Việt cộng*) hay Thánh chiến bảo vệ Hồi Giáo (*đối với Taliban và Al-Qaeda*). **Trong cả hai cuộc chiến, ý chí và lòng kiên nhẫn của nhân dân Hoa Kỳ bị thử thách trước sự kéo dài chiến tranh vô định, chiến thắng sau cùng không thể xác định, trong khi họ là những người phải đóng thuế tiền bạc và xương máu con em họ cho chính quyền tiến hành các cuộc chiến tranh ngoài Hoa Kỳ, nhân danh những lý tưởng cao đẹp, mà sự hiện thực ở tương lai vẫn không có gì bảo đảm.**

Trong cuộc chiến Việt Nam người dân Hoa Kỳ đã phải đài thọ hàng chục tỷ dollar và 58 ngàn con em hy sinh mạng sống, hàng chục ngàn bị thương, sau gần 10 năm trực tiếp tham chiến (1964-1973), mà vẫn không thành đạt mục tiêu giúp nhân dân Miền Nam Việt Nam bảo vệ miền đất tự do, chế độ Việt Nam Cộng Hòa, để thực hiện lý tưởng dân chủ. Nhân dân Hoa Kỳ lúc đó đã không còn kiên nhẫn, đưa đến cao trào phản chiến trong lòng nước Mỹ và lan rộng đến nhiều nước khác, đòi chấm dứt chiến tranh tức khắc. Cao trào phản chiến này đã được giới truyền thông Hoa Kỳ hỗ trợ tích cực có chủ đích, và chính quyền Hoa Kỳ đã có cơ tìm cách rút chân ra khỏi cuộc chiến bằng kế hoạch Việt Nam Hoá Chiến Tranh.

Theo đó, Hoa Kỳ cam kết huấn luyện trang bị vũ khí, viện trợ đầy đủ súng đạn và phương tiện chiến tranh hiện đại cho quân đội Việt Nam Cộng Hoà đủ sức tự bảo vệ chế độ và chiến đấu đẩy lùi cuộc xâm lăng của cộng sản Bắc Việt (*tức Việt cộng*).

Tuy nhiên, trên thực tế, Hoa Kỳ đã không thực hiện đúng như những cam kết công khai với chính phủ Việt Nam Cộng Hoà, lại âm thầm mật đàm với đối phương Việt cộng, thúc ép chính phủ Việt Nam Cộng Hoà tham dự hoà đàm với đối phương dưới chiêu bài “**Hoà giải và hoà hợp**

dân tộc” và buộc chính phủ Việt Nam ký kết Hiệp Định Paris ngày 27-1-1973 về kết thúc chiến tranh lập lại hoà bình cho Việt Nam, để Hoa Kỳ có căn cứ pháp lý, chính trị mà rút chân ra khỏi cuộc chiến một cách danh dự (*dù lúc đưa quân vào trực tiếp tham chiến dường như Hoa Kỳ đã làm trước, hợp thức hoá sau chính phủ VNCH?*).

Thế rồi, chưa đầy ba năm sau, ngày 30-4-1975, Việt cộng đã vi phạm trắng trợn Hiệp Định Paris 1973, ngang nhiên dùng bạo lực quân sự xâm lăng Miền Nam, trước sự phũ tay không thương tiếc của Hoa Kỳ và sự làm ngơ của những cam kết quốc tế bảo đảm việc thực thi Hiệp Định này.

Bây giờ cũng vậy, Mỹ đã chi hàng ngàn tỷ đô-la cho 2 cuộc chiến tranh ở Iraq trước đây và Afghanistan hiện nay trong hơn 12 năm qua khiến ngân sách quốc gia bị thâm thủng nặng nề, cuộc khủng hoảng kinh tế Mỹ vì thế vẫn chưa vượt thoát, để trở lại mức bình thường. Riêng ở Afghanistan trong năm 2011 Mỹ đã phải chi đến 120 tỷ đô-la. Và mỗi tháng qua đi, cuộc chiến đã tiêu phí hàng chục tỷ dollar. Mặc dầu số binh sĩ Hoa Kỳ bị chết hay bị thương trong cuộc chiến Afghanistan sau 12 năm ít hơn so với cuộc chiến Việt Nam, chỉ có năm bảy ngàn hy sinh và vài chục ngàn bị thương, không có phong trào phản chiến rầm rộ và sự hỗ trợ của giới truyền thông Hoa kỳ (*vì chưa được các tập đoàn tư bản lũng đoạn nhà nước bật đèn xanh*), song rõ ràng là chính quyền của Tổng Thống Barack Obama đã nhìn thấy sức chịu đựng của nhân dân Hoa Kỳ dường như đã gần đến biên độ **“tức nước vỡ bờ”**. Chính Tổng Thống Obama đã xác nhận thực trạng này khi trả lời phỏng vấn của đài VOA hôm 23-11-2011, chỉ một ngày sau bài diên văn công bố đợt rút 33.000 quân Mỹ ra khỏi chiến trường Afghanistan, rằng **“*Chắc chắn là sau gần 10 năm chiến tranh ở Afghanistan thì thiệt hại về nhân mạng và tiền bạc sẽ làm cho dân chúng mệt mỏi.*”**

Phải chăng vì vậy chính quyền Obama đã sớm chủ động đưa lịch trình chấm dứt cuộc chiến tranh Afghanistan và Iraq, bằng kế hoạch Afghanistan hoá chiến tranh và Iraq hoá chiến tranh? Nội dung kế hoạch này là gì?

Tất nhiên, thì cũng giống như Việt Nam hoá chiến tranh, trên nguyên tắc, Hoa Kỳ đã đang và sẽ huấn luyện trang bị cho các lực lượng an ninh, quân sự Afghanistan đứng vững có khả năng tự giữ gìn bảo vệ đất nước của chính họ, sau khi Hoa Kỳ hoàn tất cuộc chuyển giao trách nhiệm chiến

đầu cho người Afghanistang vào cuối năm 2014, tức hoàn tất kế hoạch Afghanistan hoá chiến tranh.

Thế nhưng trên thực tế, liệu Hoa Kỳ có hoàn tất kế hoạch Afghanistan hoá chiến tranh như đã cam kết thực hiện và sau đó, giải pháp chung cuộc là gì?

Thực tế Hoa kỳ đã và đang có nỗ lực bí mật, bán công khai tiếp xúc với đối phương Taliban (*như trước đây cựu Ngoại Trưởng Hoa Kỳ Henry. Kissinger đã mật đàm với Lê Đức Thọ của Việt cộng, qua mặt chính phủ VNCH*) để hướng đến một giải pháp chính trị tương tự như Việt Nam, thông qua một Hiệp Định chấm dứt chiến tranh lập lại hòa bình giữa các bên tham chiến, có quốc tế bảo đảm thực thi trên nguyên tắc, còn thực tế có hiện thực được hay không thì con tùy thuộc nhiều yếu tố chủ quan (*khả năng tự tồn của chính quyền Kabul*) và khách quan (*thực hiện cam kết của Hoa Kỳ và thực thi những bảo đảm quốc tế*). Chính những tùy thuộc này, và qua kinh nghiệm Việt Nam Hoá Chiến Tranh, đã gây lo ngại cho chính quyền Kabul và Tổng Thống Karzai dường như đã đôi lần bày tỏ bất mãn với Hoa Kỳ mỗi khi có dịp và mới đây đã phản ứng công khai bằng quyết định hủy bỏ cuộc hội nghị cấp cao về an ninh giữa Hoa Kỳ và Afghanistan, khi được biết Hoa Kỳ sẽ có cuộc gặp gỡ đàm phán với Taliban vào ngày 20-6-2013, khiến Hoa Kỳ phải tạm ngưng vì bị chính quyền Kabul và Tổng Thống Karzai chống đối (*Tương tự như phản ứng của cố Tổng Thống Thiệu và chính quyền VNCH trước đây chống lại việc Mỹ đơn phương mật đàm với Hà Nội và sau đó ép VNCH phải ngồi vào bàn hội nghị bốn bên ở Paris Pháp quốc, trong đó một bên Mặt Trận GPMNVN và Chính phủ CMLTCHMNVN chỉ là công cụ của CSBV; rồi sau đó từ chối không ký vào văn bản Hiệp Định Paris về chấm dứt chiến tranh lập lại hòa bình cho Việt Nam lúc đầu do Kissinger và Lê Đức Thọ soạn hoàn toàn bất lợi cho VNCH. Thế nhưng cuối cùng, đầu cũng vào đó, dưới áp lực của Hoa Kỳ, VNCH đã phải ký vào bản Hiệp Định cuối cùng vào ngày 27-1-1973, với sự điều chỉnh đôi chút về văn từ như mọi người đã biết*).

Thành ra, nghĩ đến thân phận của Tổng Thống Habib Kazai và chế độ Kabul hiện nay, rồi đây chắc có lẽ cũng không hơn gì số phận cố Tổng Thống Thiệu và chính quyền Sài Gòn trước đây. Mặc dầu, trong cuộc phỏng vấn của đài VOA ngày 23-6-2011, giải pháp chính trị này đã được Tổng thống Obama phác họa thận trọng có điều kiện để làm an lòng Tổng Thống Kazai và chính quyền Kabul (*Tương tự như cố Tổng Thống Hoa Kỳ*

Richard Nixon đã phủ dụ, cam kết mật ngọt với cố Tổng Thống Thiệu trước đây):

Rằng “Điều chúng ta vẫn luôn khẳng định là phải có một giải pháp chính trị để đem lại hòa bình thực sự trong khu vực...”;

Rằng “Chúng ta sẽ khích lệ người Afghanistan, và chính chúng ta sẽ nói chuyện với bất cứ ai, nhưng họ sẽ phải cắt đứt các liên hệ với al-Qaida, họ sẽ phải cam kết tuân thủ Hiến pháp của Afghanistan, và họ sẽ phải ngưng dùng bạo lực như một phương tiện đem lại quyền lực chính trị.....nhưng điều quan trọng là các nỗ lực quân sự của chúng ta phải tiếp tục hỗ trợ cho các nỗ lực chính trị này, và điều đó có nghĩa là phe Taliban và những người khác phải hiểu rằng họ sẽ chỉ có khả năng sống còn, nếu chúng ta tiếp tục đặt áp lực lên họ để buộc họ đến bàn thương nghị với một tinh thần tôn trọng tính hợp hiến của chính quyền Afghanistan.”

Thế nhưng, liệu Hoa Kỳ có làm đúng những cam kết, để chính quyền Kabul của Tổng Thống Kazai có đủ khả năng tồn tại được trong một giải pháp chính trị mang tính hoà giải hoà hợp dân tộc như Tổng Thống Obama phác hoạ, hay sau khi thành đạt một giải pháp, Mỹ và đồng minh rút quân, chính quyền Kabul của Tổng Thống Kazai sẽ bị phe Taliban tiêu diệt, rồi Mỹ cũng phải tay, quốc tế làm ngơ trước mọi cam kết bảo đảm quốc tế như số phận Việt Nam Cộng Hoà ở Miền Nam Việt Nam 38 năm trước đây? Thực tế và thời gian tương lai mới có câu trả lời chính xác.

Thiện Ý

Houston, ngày 24-6-2013